

Drift MUZIEKTHEATER TRANSPARANT foto Schelfhout

chaotische wereld waarin de jongeren ronddolen.

Zoals dat tegenwoordig gebruikelijk is in de opera, kan de toeschouwer het verhaal volgen met behulp van tekstprojecties. Hier zijn die teksten echter geen vertaling van de meestal poëtische oud-Italiaanse verzen die gezongen worden, maar uiterst dunne zinnestjes, zoals in een fotoroman. Hun bondigheid contrasteert met de wijdliepige barokliederen. Zoals Guy Cassiers dat al deed met de tekstprojecties in *Rotjoch* of *The Woman Who Walked into Doors*, brengen diverse letterzettingen 'reliëf' in de tekst. Het feit dat dat reliëf hier figuurlijk toch wel erg 'plat' uitvalt, is niet zozeer te wijten aan de eenvoudige middelen waarmee in *Drift* gewerkt wordt, maar aan een schijnbare willekeur, waarvan de bedoeling mij ontgaat. Misschien is de visueel expressieve, maar betekenisloze tekstbe-

handeling bedoeld als een hedendaagse tegenpool van Monteverdi's experimenten met muzikale tekstexpressie, vooral in zijn madrigalen? Wil men aan de hand van een ontoereikende taal en vorm weergeven dat er vandaag de dag niet zoveel uit te drukken valt? Dat niet zozeer verlangens en idealen, dan wel driften en noodlot ons leven bepalen? Het opschrift *Zijn drift, haar noodlot*, dat een tijdje na de voorstellingstitel *Drift* geprojecteerd wordt en zo de betekenis van een melodramatische ondertitel krijgt, wijst in die richting. Andere tekstfragmenten spreken de these van ironisch opzet dan weer tegen.

De weinig coherente tekstprojecties zijn symptomatisch voor de manier waarop het hele verhaal verteld wordt. Het vertrekpunt is nochtans 'uitdagend' in zijn volle betekenis: aantrekkelijk, ambitieus en spannend. In de jongerenopera's

onderzoekt Wouter van Looy al enkele jaren de mogelijkheden om opera- en ander muzikaal repertoire materiaal uit de barok, bij voorkeur Monteverdi, op een vrije manier te hanteren en al 'samplend' een persoonlijk, eigentijds verhaal te monteren. In het theater maakt deze manier van werken al geruime tijd opgang, maar in de opera is deze werkwijze zo goed als ongebruikelijk. Over de muziekdramaturgie kan ik niet oordelen, maar ik begrijp niet waarom er zo krampachtig geprobeerd werd om dit muzikaal prachtige en emotioneel zo geladen materiaal in een verhaalstructuur te wringen. Bovendien vertelde dit uiterst dunne 'hedendaagse' Ariadneverhaal mij, in weerwil tot de bedoelingen, niets over dolende jongeren of over vluchtelingen. In combinatie met de tekstprojecties werkte de theaterdrama-

turgie – of het gebrek daaraan – de muziek(dramaturgie) soms letterlijk tegen. De regie is op de eerste plaats een acteursregie. De sterkste momenten zijn dan ook die waarop spel en beweging van koor en dansers de muziek zodanig versterken dat ze het verhaal en de tekst naar de achtergrond duwen en de emoties naar voren halen.

Waar de gemiddelde leeftijd van de zangers in de eerste editie rond 17 jaar lag, ligt die nu eerder rond 22 jaar. Een aantal zangers stapte jaren geleden als 15- of 16-jarige in de Mallemuze-operaweek en bleef jaarlijks terugkomen. De herhaalde podiumervaring, met veel aandacht voor een verruiming van de bewegingstaal van de zangers, werpt zijn vruchten af. Bovendien begonnen verschillenden onder hen intussen aan een professionele